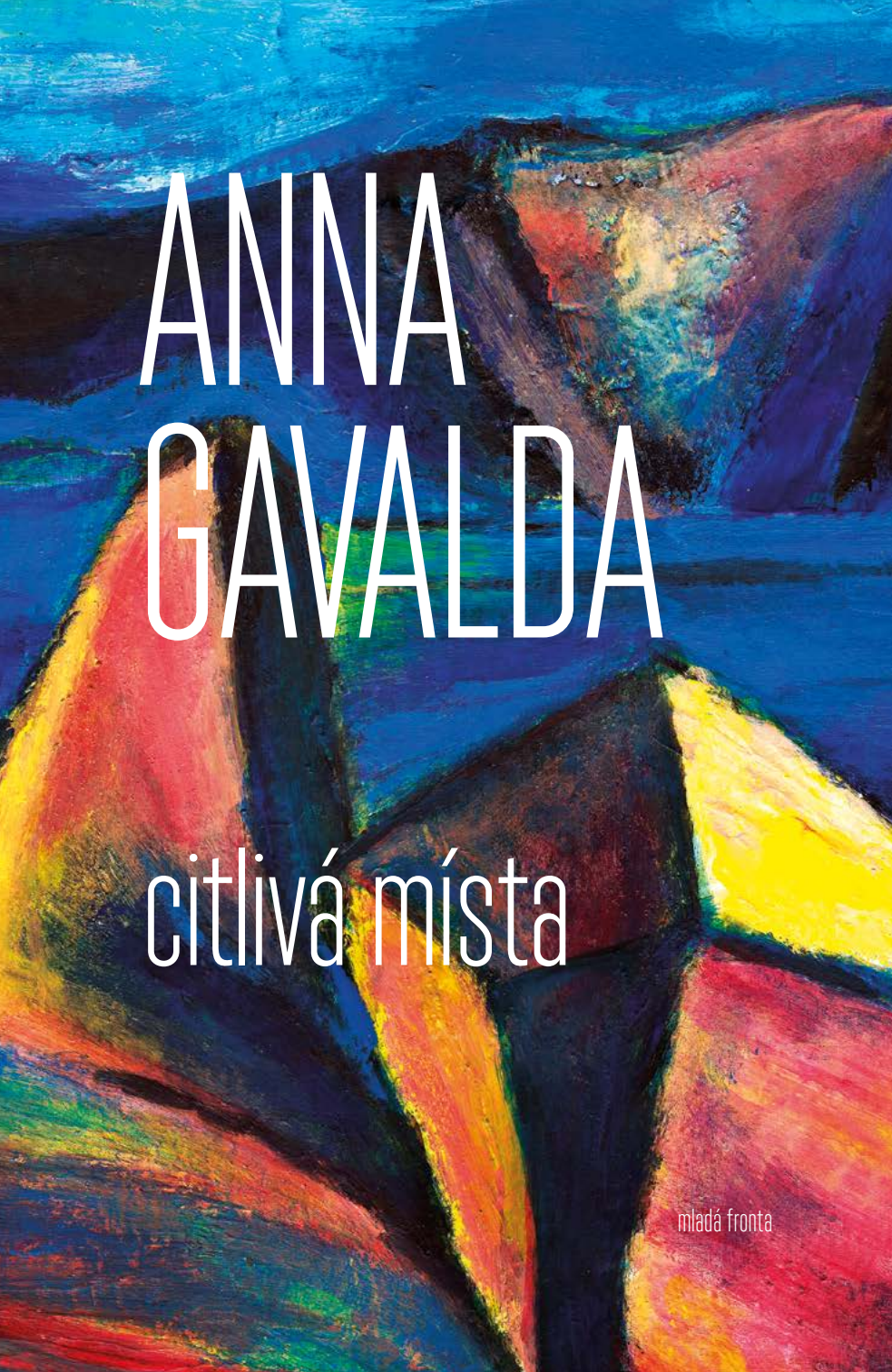

An abstract painting with vibrant, expressive brushstrokes in shades of blue, red, yellow, and black. The composition features bold, angular shapes and a sense of dynamic movement. The colors are layered and blended, creating a rich, textured effect.

ANNA GAVALDA

citlivá místa

mladá fronta

Citlivá místa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Ana Gavalda

Citlivá místa – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ANNA GAVALDA

citlivá místa

ANNA GAVALDA

citlivá místa

Přeložila Lucie Šavlíková

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

FENDRE L'ARMURE

Copyright © Editions Le Dilettante – Paris 2017

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation © Lucie Šavlíková, 2018

Cover Illustration © Michal Chodanič, 2018

ISBN 978-80-204-4746-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-4930-6 (ePDF)

ISBN 978-80-204-4929-0 (ePUB)

ISBN 978-80-204-4931-3 (Mobi)

Pro Bénédicte

DVORSKÁ LÁSKA

1

„SIMTĚ, NECH TOHO. SNAŽÍŠ SE ÚPLNĚ ZBYTEČNĚ.“

Vůbec se mi tam nechtělo. Byla sem vyflusaná, připadala sem si hnusná a krom toho sem nebyla voholená. V takovejch případech se mnou nic není, a když vim, že nikoho nesbalim, skončím zlinkovaná jak písanka.

No jo, sem cejťa, ale je to prostě silnější než já. Jak nejsem v cajku a bobr není v lajně, mám tam dole zavřino.

Nemluvě vo tom, že sem se dneska chytla s tím debilem šéfem, když sem čistila klece, a totálně mě to vytočilo.

Bylo to kvůli nový řadě vod ProCanina, menuje se *Puppy Sensitive*.

„Já to prostě prodávat nebudu,“ povídám mu furt doko-la, „nebudu. Je to sajrajt. *Příznivě ovlivňuje vývoj mozku a zraku*,“ čtu mu znovu a vrazím mu zpátky do ruky tříkilovej pytel granclí za sedmadvacet éček, prej vývoj mozku, takovej shit, jestli je to pravda, ať si to žerou sami, kretouši.

Eště když šéf vodcházel, prskal něco vo svejch ziscích a mejch hadrech, vo tom, jak mluvím, a že mi to hápépěčko takhle nikdy nepodepíše, a blablabla, ale mně to bylo

tak akorát putna. Vylejt mě nemůže a ví to stejně dobře jako já. Vod tý doby, co sem nastoupila, má nejmín dvoj-násobnej vejvar a navíc sem si přetáhla všechny svý klienty vod Favrota, takže co...

Strč si ty svý píchačky do prdele, demente.

Nechápu, proč je z toho dodavatele tak na větvi. Tipla bych si, že mu jejich vobchodák slibuje hory doly. Vobaly na mobily ve tvaru granule, zubní pastu pro čokla nebo víkendy u moře... Hele, anebo třeba víkend u moře zamaskované jako prezentačka, aby si moh smočit péro daleko vod svý stíhačky.

To by jim bylo podobný...

Byla sem u Samie, to je kámoška. Ládovala sem do sebe sladkosti vod její mámy a koukala se, jak si žehlí vlasy, jeden pramínek za druhym a pak další a další a další. To byla doba! Jako burka mi vedle toho přišla vrchol ženský emancipace. Volizovala sem si prsty ulepený vod medu a vobdivovala její trpělivost.

„Hele, a... vodkdy prodáváte věci zrovna pro Pepy?“ zeptala se mě.

„Co?“

„No ty granule přece...“

„Néé. Pa-py. To je anglicky štěně.“

„Aha, soráč,“ tlemila se, „no a co? Co s nima máš za problém? Nešmakujou ti?“

„...“

„Tvl, v poho. Nevyšiluj. Už ani nemůžu nic říct taky. A poď se mnou dneska. Hele... Simtě... No tak, Lulu... Ne-nech mě ve štychu.“

„U koho to je?“

„U bejvalýho bráchovýho spolubydla.“

„Dyt' ho ani neznám.“

„Já taky ne, ale to je fuk! Zčeknem to, někoho si vylosujem, sbalíme a pak budeme mít vo čem kecat!“

„Jak znám tvýho bráchu, tak to budou samý zavodáři!“

„No a? Zavodáři sou fajn. To je přece žrádýlko, paninko! Nemusíš hned lízt do chomoutu, abys sehnala dobřejšoust, a ráno ti dokonce někdy přinesou i croissant do postele.“

Fakt sem z toho nebyla dvakrát vodvařená. Bylo mi blbý jí to říkat, ale doma mě čekalo spousta nezkouknutejch dílů *Sexy Nicky* a těch jejích ubožáckejch plánů už sem taky měla plný zuby.

Byla sem vydepčená, že zase pojedu RERéčkem, klepala sem kosu, měla sem hlad, smrděla sem králíčima bobkama a ze všeho nejvíc sem chtěla bejt v posteli sama se svým serošem.

Sami položila Babyliiss, klekla si přede mě, našpulila pusku do srdíčka a sepnula ruce.

Fajn.

Povzdechla sem si a zamířila k jejímu šatníku.

Kámošství.

Jediná věc, která příznivě ovlivňuje vývoj *mýho* mozku.

„Vem si ten muj top z Jennyfer!“ řvala na mě z koupelny. „Budeš kóča!“

„Ehm... myslíš ten ultra štětčí?“

„Nech toho, je boží. Navíc má vepředu toho štrasovýho nunýska. Pro tebe jak dělanej!“

Fajn.

Pučila sem si vod ní holítko na škebli, vospršila se a pak sem se snažila nacpat kůzlata do toho jejího XXS tričička s třpytivou Hello Kitty.

Když už sme byly dole u schránek, votočila sem se zády k zrcadlu, abych zčekla, jesli je pěkně vidět knírek mýho Mušíka těsně nad zadkem.

Nebyl, kruci... Musela sem si slimky stáhnout eště trochu dolů.

Tohle tetování miluju. Je to Mušu (asi se to má psát Mushu)(Mulanin drak)(ten animák sem bezesrandy viděla možná sto šestapadesátkrát a pokaždý sem bulela. Hlavně když Mulan trénovala a podařilo se jí vyškrábat až úplně na vršek kůlu.).

Týpek, co mi ho tetoval, se dušoval, že je to pravej drak z dynastie Ming, a asi nekecal, páč je taky tiň-tong.

„Wow... Ty si teda roští!“

Moc sem jí ty kecy nežrala, je to přece moje nejlepší kámoška, ale pak sem viděla, jak se tváří typoň, co vylez z výtahu, a docvaklo mi, že jo, že mi to fakt sekne.

Úplně slintal.

Sami ukázala na zeď a povídá mu:

„Hej, pane... Hasicí přístroj je támhle...“

Než přišel k sobě, už sme byly na ulici, makaly k nádraží, řepily se jak něco a držely se pořádně za ruce, protože v těch štekách sme byly jak Bambi a Dupík v *Holiday On Ice*.

Chytly sme SCOP v 1942 a pro jistotu sme čekly, že kdyby šlo do tuhýho, jede nám zpátky eště ZEUS v 00.56. A pak Samia vytáhla sudoku a dělala ze sebe infošskou hnusku, jinak by nás furt někdo votravoval.

DYŤ SEM TO ŘIKALA, ZAVODÁŘSKÁ AKCE. Byly tam nejmíň čtyry kódovací zámky, kterejma se muselo projít, než se člověk dostal k lizu.

Čtyry!

Jako fízlárna v Bobigny je proti tomu domeček pro barbíny.

V jednu chvíli už sem si myslela, že budeme chrnět za žlutou popelnici. Jako bych Sami neznala, ne, já blbka. Byla to její klasika: *nemam kredit, ale stejně pošlu textovku*.

Naštěstí vyšel z baráku týpek, co šel venčit trpasličího knírače, jinak bysme tam tvrdly doted.

Vrhly sme se na něj. Chudák, měl z nás asi pěkný bobky. Přitom já bych neublížila ani mouše. Ale je fakt, že knírače moc nemusim. Drsnosrstý rasy vůbec mě moc neberou. Sou děsně náročný na údržbu – bradka, knírek, břicho, tlapky, všechno se to musí trimovat, prostě vopruz.

Nakonec sme se dostaly dovnitř, páč sme zburcovaly všechny partaje přes domácí telefon, a jakmile sme byly v teple, na nic sme nečekaly a koukaly do sebe kopnout něco na zahřátí.

Usrkávala sem vlašnej a dost nechutnej punč a sondovala kolem sebe matroš, co tu byl k mání.

Pfff. Že já radši nešla čumět na tu sérku. Bylo to tu samej nedomrlej mamánek. Defakto nic pro mě.

Jesli sem to dobře chytla, tak šlo vo nějaký umělecký techtle. Výstava fotek ženský, co byla v Indii nebo kde. Moc sem na to nekoukala. Jednou sem na správný straně Periferiku, takže mě moc netankuje, že mi strkaj zase pod nos chudáky.

Stačí mi bohatě to, co mam doma.

Sami už zpracovávala nějakýho gotika s patkou a vočima podmalovanejma tužkou, co čórnul svý mutr, a já sem teda týhle akci moc bodů nedávala, když vtom sem si všimla, že ten vocvokovanej Drákula má vedle sebe kámoše, co je vohozenej vod Gucciho.

Jo, tak to šlo. Proti tomu bych nic neměla. Extra třída.

Já totiž svoji čiču dobře znám. Už jenom při myšlence, že by se poprvý v životě mohla votřít vo pásek vod Gučáka, co nebyl koupenej ve stánku, začala pro toho chlápka připravovat terén.

Teda spíš pro jeho péro.

Aby to ale nevypadalo, že sem moc nabuzená, šla sem se trochu porozhlídnout po bejváku.

Tsss.

Byly tam samý knížky.

Chudák uklizečka teda...

Naklonila sem se, abych si zblízka prohlídla fotku nějaký kočky. Byla to birmanka. Pozná se podle bílejš ponožek.

Mám je ráda, ale nic nevydržej. A pak, ty ceny... Za jednu birmu máš dvě siamky, to tě ty ponožky přijdou draho. Což mi připomnělo, že musím ještě vybalit všechny kočičí škrabadla a sisalový stromy. Chjo... V tom rajónu už není místo. Musím počkat, až skončí ta akce na...

„Seznamte se s Arsènem.“

Kurva, ten blb mě ale vyděsil.

Nevšímla sem si ho. Seděl v křesle přímo za mnou. Schovanej ve stínu, čouhaly mu jenom hnáty. Teda... spíš jenom fusky a černý boty. A pak ruka na vopěradle. Velká pracka, která si hrála s mrňavou krabičkou vod sirek.

„Můj kocour. Respektive mého otce, abych byl přesněji. Arsène, tohle je...“

„É... Lulu.“

„Lulu?“

„Jo.“

„Lulu... Lulu...“, opakoval ten týpek děsně záhadně, „Lulu, to může být Luce nebo Lucie. Možná Lucille... Nebo dokonce Ludivine... Pokud to ovšem není... Lucienne?“

„Ludmila.“

„Ludmila! Jaké štěstí. Puškinova hrdinka! A kdepak máte Ruslana, dámo? Stále ještě po vás pátrá s proradným Rogdajem?“

Pomoc.

Kurva, pokaždý se na mě nalepí někdo, kdo zrovna utek z eldéenky.

To máš teda pravdu, kámo. Fakt štěstí.

„Prosim?“ povidám.

Zvedl se, a já viděla, že jinak vůbec nevodpovídá těm pačmákům. Byl skoro až roztomilej. Shit, to se mi taky zrovna moc nehodilo.

Zeptal se mě, jestli si dám něco k pití, a když se pak vrátil se dvouma skleničkama, co byly fakt ze skla, ne žádný plastáky, šli sme si dát cígo na balkon.

Zeptala sem se ho, jestli se Arsène menuje podle Arsèna Lupina a jeho bílejch rukavic, aby hned viděl, že nejsem taková dylina, jak vypadám, a v tu ránu se mu na xichtě rozsvítila kontrolka, že je trochu zklamanej. Jako chválil mě a tak, ale natuty si v duchu říkal: Sakra, tak tahle blbka nebude tak snadný řezivo, jak jsem si myslel.

To teda. Já klamu tělem. Tvářím se hustě, ale to sou jenom moje mimikry. Sem jako gekon na stromě nebo polární liška, která v zimě mění kožich. Co je na fasádě, nejsou moje pravý barvy.

Existujou slepice, už sem zapomněla, jak se menujou, co maj vzadu na nohách takový pírká, kterejma za sebou zametaj stopy, no a se mnou je to podobný, akorát navopak: já všechny zmatu dřív, než s nima začnu mluvit.

Proč? Protože můj tělo nevodpovídá můj nátuře.

(A už vůbec ne, když ho voblíknu do mužolapčího trika svý kámošky Sami, to je fakt.)

Takže sme začali jeho kočkou a kočkama vobecně, pak sme přešli na psy a pindičky vo tom, jak nejsou vznešený jako kočky, ale zase super přítulný, načež sme se bohužel dostali až k můj práci.

Úplně ho vyndalo, že zrovna já mam pod palcem všechny zvířata v Animalandu v Bel-Ébois.

„Všechny?!“

„No jo... Moučný červy, psy, morčata, pískomily, rybičky, papoušky, kanárky, křečky a taky... eh... ty... králíky... zakrslý, berany, angoráky... A všechny další, na který si teď kvůli tomu rumu nemůžu vzpomenout, ale jako sou tam!“

(Ve skutečnosti je pod palcem nemam, ale vzhledem k tomu, že von bydlel u Notre-Dame a já až za staďákem, řekla sem si, že trochu vyrovnám šance.)

„To je překrásné.“

„Co jako?“

„Ne, skutečně, je to takové pitoreskní. Romantické.“

Jako vážně? pomyslela sem si. Přehazovat, naceňovat, zvedat, rovnat pytle se žrádlem, co vážej skoro stejně jako ty, nechat se vojebávat zákazníkama, poslouchat chovatele, co sou chytřejší než Wikipedie, cvičitele, co pruděj se slevama, babky, co ti hodiny a hodiny melou něco vo starějch vopuštěnejch kočičkách, nasraný týpky, co si stěžujou, že jejich harantovi hcípl křeček, a chtěj ho vyměnit, jako by to byly boty. Hádat se se šéfama, brát směny rozhozený podle toho, kdo komu leze do zadku, handrkovat se vo každou pauzu, krmit celej ten zvěřinec, kontrolovat pítka, voddělovat dominantní kusy, dorážet nedochůdčata, vyhazovat hcíplotiny a měnit víc než sedmdesát podestýlek denně, to je pitotentononc, nebo co?

Asi jo, když mi pak položil nejmíň bambilion dalších votázek.

Co je to CITES zvíře, jestli je pravda, že lidi chovají hrozně a kobry v garsonkách, jestli fakt fungují máto-vý pamlsky pro psy, protože labradorovi jeho dědy strašně smrdí z huby (pak už neřikal můj děda, když vo něm mluvil, ale dědoušek, bylo to jak z Perníkový chaloupky, roztomilý), a jestli mam ráda krysy, a jestli je pravda, že film *Ratatouille* spustil krysománii, a jestli už mě někdy něco kouslo, jestli sem vočkovaná proti vzteklině, jestli sem někdy držela v ruce hada, který druhy se nejlíp prodávaj, a...

A co se stane s těma, co neprodáme?

Co se dělá se štěňatama, když přerostou?

Utratíme je?

A co myši? Věnujeme je laborkám, když se přemnožej?

A jestli je pravda, že lidi házej želvy do hajzlu, že Goro nebyl ve skutečnosti bílej, ale černej, že králíci nemaj rádi travku, že v pařížskejch kanálech se producírujou krokouši a... a...

A byla sem lízlá. Ale v dobrým slova smyslu. Ne vynervená, ale lízlá.

Prostě v náladičce.

A jelikož svou práci zbožňuju, tak mi fakt nevadilo nahodit mundúr, obrazně řečeno. I když to bylo v zavodářským bytě a dávno po zavíračce.

Popisovala sem mu rajóny jeden po druhym pěkně vod podlahy až ke stropu, von byl jedno ucho a pořád vopakoval: „Výborně. Výborně.“

Výborně.

„A rybičky taky?“

„Rybičky taky,“ povídám.

„Tak do toho. Které byste mi doporučila?“

Bylo to divný. Parádně sem se bavila, a to sem nebyla ani pořádně nakalená.

Bylo to... Jak že to říkal?

Pitoreskní.

„Takže nejdřív si musíte, pane, vybrat, jestli bude vo sladkovodní nebo mořský druhy, protože v tom je rozdíl. Pokud de vo akvárium se sladkou vodou, doporučila bych vám tuhle velmi pěknou skaláru, která, jak vidíte, má velmi elegantní způsob pohybu a krásný dlouhý ploutve, nebo je tu tenhle úžasnej terčovec diskovitýho tvaru... Tady vidíte dáníe, parmičky, razbory a neony, to sou hotový šperky, podívejte na ten měňavej lesk... Úplně jako světlušky, akorát ve vodě... Nesmíme zapomenout ani na krunýřovce, to sou podvodní uklizeči, pojídaj řasy, a na hypostomy, co čistí sklo, a... eh... já osobně mam ráda mřenku nádhernou, má na těle tři černý pruhy, je to fakt třída, ale žije spíš na dně, takže ji moc není vidět. A paví vočka... A taky čichavce. Ale na ty bacha, to sou pěkný prevíti. Často si smlsnou třeba zrovna na neonkách. Každopádně bych vám radila, abyste je choval všechny najednou a pořídil si je, když sou ještě úplně malinký. Máme k nim samozřejmě taky velké výběr akvárií. Aquatlantis, Nano, Eheim, Superfish, plus veškerý příslušenství, který je u nás k dostání, i celou řadu speciálně dovážených výrobků. Akvariijní písek, voblázky, řasy, vodní rostliny, dekorace, filtrační systémy, topítka, vzduchování a test kity na pH... Jak vidíte, máme tu všechno...“

Poprvý v životě sem potkala někoho, koho zajímal, dokonce fascinoval muj každodenní nudnej život.

Že mam skládek až na druhý straně krámu, kolik toho za den nachodim, jak sem urvaná, jak bojuju s různějma chorobama, svrabem, prašivinou, sennou rýmou, a všechno vostatní. Navíc si fakt myslim, že jeho zájem byl upřímněj. Jinak by nám asi mnohem dřív doklaplo, že na tom balkóně nad Paříží je uprostřed zimy pěkná klendra a že tam brzo zmrzneme.

Netvrdim, že si na mě vobčas na tajňačku nemáknul, ale bylo to... no... jako von, takový na pohodu. A to mě taky mátló. My nebyly s mejma kozama na takový jemný způsoby zvyklý.

Jelikož sem měla husinu, navrhnul, že pudeme dovnitř, tudíž sme se zase vrátili zpátky do muziky a čmoudu.

Eště ani nedovřel francouzský vokno a už se na něj vrhla nějaká vychrtlina a úplně vytočená pištěla, kde prej byl a co dělal a proč je ta hudba tak děsná... a pak zavřela klapačku, protože si mě všimla.

A v tu ránu byla ta fošna strízlivá.

„Á, pardon,“ šklebila se, „netušila jsem, že máš tak... ehm... tak *dobrou* společnost...“

(Fakticky. Neměla sem halušky. Ta mrcha vážně zdůraznila slovo „dobrou“.)

A on jí na to s lišáckým úsměvem povídá:

„Ne. Nemohla jsi to tušit.“

Koukla na mě a kušnu roztáhla do ultra širokýho úsměvu, kterej říkal něco jako „Teritorium vyznačený, hormony v akci, takže tlustoprška si dá vodchod, nebo ji kuchnu“, pověsila se mu na ruku a táhla ho směrem k vostatním.